

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Marie Kocourkové a soudkyň JUDr. Magdaleny Ježkové a JUDr. Jany Kábrtové ve věci žalobce **M. M.**, se sídlem X, insolvenčního správce dlužníka VIKTORIAGRUPPE Aktiengesellschaft, se sídlem Germeringer Str. 1, Krailling, Spolková republika Německo, (dále jen „dlužník“) zast. JUDr. Jiřím Vaníčkem, advokátem se sídlem Šaldova 34/466, Praha 8 - Karlín, proti žalovanému **Generálnímu ředitelství cel**, se sídlem v Praze 4, Budějovická 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutím žalovaného ze dne 24. října 2014, č.j. 53303-2/2014-900000-302, ze dne 24. října 2014, č.j. 52305-4/2014-900000-302, č.j. 52306-2/2014-900000-302, ze dne 3. listopadu 2014, č.j. 53302-2/2014-900000-302, č.j. 53304-2/2014-900000-302, ze dne 31. prosince 2014, č.j. 57032-2/2014-900000-302, č.j. 57033-2/2014-900000-302, ze dne 26. ledna 2015, č.j. 2513-2/2015-900000-302, ze dne 3. února 2015, č.j. 3683-2/2015-900000-302, ze dne 13. března 2015, č.j. 6876-3/2015-900000-302 a ze dne 16. dubna 2015, č.j. 13785-2/2015-900000-302, **t a k t o :**

I. Žaloby s e z a m í t a j í.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

V úvodu krajský soud uvádí, že k datu 1. 2. 2015 bylo zahájeno insolvenčního řízení ohledně majetku dlužníka a insolvenčním správcem byl ustanoven žalobce. Stalo se tak na základě usnesení Okresního soudu ve Weilheimu, Spolková republika Německo (sp. zn. IN 415/14). V souladu s ust. § 426 zákona č. 180/2006

Sb., insolvenčního zákona, ve znění pozdějších předpisů, dále jen („insolvenční zákon“) spadá jak předběžné insolvenční řízení, tak nyní zahájené hlavní insolvenční řízení proti dlužníkovi pod režim Nařízení Rady (ES) č. 1346/2000 ze dne 29. 5. 2000 o úpadkovém řízení. Oprávnění insolvenčního správce jednat za dlužníka pak vyplývá z ust. § 80 německého insolvenčního řádu ze dne 5. 10. 1994, dle něhož zahájením insolvenčního řízení přechází právo dlužníka spravovat majetek patřící do insolvenční podstaty a právo s ním disponovat na insolvenčního správce. Ve smyslu uvedeného tedy bude soud nadále jednat s žalobcem.

Včas podanou žalobou namítal žalobce nezákonnost shora identifikovaných rozhodnutí, jimiž žalovaný zamítl odvolání dlužníka do rozhodnutí Celního úřadu pro Královéhradecký kraj o zrušení registrace distributora pohonných hmot, zajištění daně, zřízení zástavního práva, změně exekučního titulu, stanovení exekučních nákladů, odnětí povolení k provozování daňového skladu a nevyhovění žalobcově žádosti o vyloučení věcí z daňové exekuce a daná rozhodnutí potvrdil. Rozhodnutí o uložení pokuty vydané Celním úřadem Královéhradecký kraj pak napadenými rozhodnutími č.j. 53302-2/2014-900000-302 a č.j. 53304-2/2014-900000-302 změnil.

V žalobě uvedl, že jako příjemce napadeného rozhodnutí označil žalovaný organizační složku dlužníka. Totéž žalovaný učinil i ve výroku rozhodnutí, kdy pro odštěpný závod zavedl zkratku „odvolatel“ a tuto dál používal i v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Z obsahu žalovaných rozhodnutí, jakož i rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu, je nepochybné, že jsou určena a výslovně se týkají odštěpného závodu dlužníka. Žalovaný tak dle názoru žalobce setrval na tom, že odštěpný závod má právní subjektivitu z hlediska hmotného i procesního práva.

Žalobce zdůraznil, že odštěpný závod nemá právní subjektivitu. Znamená to tedy, že nemůže být nositelem práv a povinností, nemůže mu například náležet vlastnické právo a nemůže být účastníkem řízení pro nedostatek procesní subjektivity. Odštěpný závod zahraniční právnické osoby totiž nemá způsobilost k právním úkonům. Žalobce připomenul, že tyto závěry vyplývají i z konstantní judikatury Nejvyššího soudu i odborné literatury. Připomenul rovněž, že tyto právní závěry platí i pro aktuální právní úpravu, tedy nový občanský zákoník – zákon č. 89/2012 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „občanský zákoník“). Uvedl, že veřejná evidence (veřejné rejstříky), pokud obsahují údaje o odštěpném závodě (organizační složce), ještě neznamenají, že daný subjekt disponuje způsobilostí v právním slova smyslu. V této souvislosti odkázal na judikaturu Nejvyššího soudu uvedenou v jeho rozsudku ze dne 29. 7. 2003, č.j. 32 Odo 945/2002-82, z níž jednoznačně plyne, že skutečnost, že organizační složka zahraniční právnické osoby umístěná na území České republiky je zapsána do obchodního rejstříku, neznamená, že tato organizační složka je nositelem právní subjektivity a způsobilým účastníkem řízení. Jakýkoliv správní akt vydaný ve vztahu k odštěpnému závodě je neexistující, nulitní. K této nulitě musí správní orgán i soud přihlídnout z úřední povinnosti. Dále žalobce odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, z níž plyne jednoznačný závěr o tom, že je nepřípustné, aby účastníkem správního řízení byl někdo, kdo nemá právní subjektivitu (rozsudek ze dne 5. 3. 2014, č.j. 3 As 25/2013-46). Pokud žalovaný k námitce týkající se této judikatury tvrdí, že tento rozsudek se týká případu, kdy příjemcem individuálního správního aktu byla právnická osoba, která již neexistovala, pak v případě dlužníka se jedná o subjekt, který z hlediska právní subjektivity také neexistuje. Žalobce připomenul, že na tomto principu nic nezměnila ani nová právní

úprava. Konstatoval, že rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu i žalovaného postihuje někoho, kdo nemá právní subjektivitu.

Žalobce uvedl, že se z jeho strany nejedná o účelovou argumentaci, jak tvrdí žalovaný. Tuto skutečnost zjistil právní zástupce dlužníka v souvislosti s řešením jiné právní otázky, a proto si od žalobce vyžádal veškeré registrace vydané finančními a celními orgány. Přitom zjistil, že všechny tyto registrace a povolení provedly příslušné státní orgány chybně a přitom samy neučinily nic, aby takový stav napravily. Takovéto pochybení nemůže jít k tíži žalobce, který jedná s důvěrou v akty orgánů veřejné moci. Žalobce nepopírá, že odštěpný závod má usnadnit komunikaci se správcem daně a správními orgány státu, kde se tento závod nachází. Nicméně z této komunikace musí být naprosto jasné, s kým orgány státu komunikují a tudíž komu z nich vznikají práva a povinnosti. V daném případě správce daně a správní orgán v jedné osobě komunikoval výhradně s odštěpným závodem. Žádná jednání ani s vedoucím odštěpného závodu správní orgán vést neměl, neboť k tomu správce daně v tomto případě nebyl oprávněn a vedoucí odštěpného závodu zmocnění pro zastupování žalobce neměl. Žalobce v této souvislosti připomněl i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č.j. 1 Afs 32/2010-86.

Dále žalobce namítal, že z rozhodnutí správce daně není zřejmé, zda je vydala a podepsala osoba oprávněná. Současně upozornil, že k elektronické verzi rozhodnutí není ani připojen uznávaný elektronický podpis, jak to stanoví § 102 písm. g) zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“). V elektronické verzi se jen uvádí, kdo věc vyřizuje a že k podpisu došlo dne 7. 10. 2014. Uznávaný elektronický podpis absentuje dle názoru žalobce i v rozhodnutích napadených. Žalobce poznamenal, že jméno a příjmení oprávněné úřední osoby jsou součástí uznávaného elektronického podpisu, což vyplývá i z ust. § 11 odst. 3 písm. a) zákona č. 227/2000 Sb., o elektronickém podpisu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o elektronickém podpisu“). K tomu žalobce odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu obsaženou v jeho rozsudku č.j. 9 As 34/2014-76.

Dále bylo v žalobě uvedeno, že rozhodnutí o registraci distributora pohonných hmoty vydal místně nepříslušný správce daně. Dlužník dále konstatoval, že s ohledem na absenci právní subjektivity odštěpného závodu měl být jako místně příslušný celní úřad určen Celní úřad pro hlavní město Prahu. Prvoinstanční rozhodnutí je proto dle názoru dlužníka nezákonné, neboť je vydal celní úřad, který k tomu nebyl místně příslušný. Je proto evidentní, že všechny úkony, které v registračním řízení konal Celní úřad pro Královéhradecký kraj, jsou nezákonné.

V odůvodnění napadených rozhodnutí žalovaný uvedl, že dlužník byl jako organizační složka zahraniční právnické osoby zaregistrován jako plátce spotřební daně z minerálních olejů a přímo jemu jako organizační složce byla vydána také povolení k provozování daňového skladu, stejně jako následně registrace distributora pohonných hmot. Stejně jako správci spotřebních daní činili veškeré procesní i jiné úkony při správě daní přímo vůči dlužníkovi jako organizační složce zahraniční právnické osoby, činil rovněž dlužník sám jako organizační složka veškeré úkony vůči správcům spotřebních daní. Z postupu samotného dlužníka, jak při samotné registraci plátce spotřební daně a následném povolovacím řízení ve věci vydání povolení k provozování daňového skladu a při podávání přihlášky k registraci

distributora pohonných hmot, jakož i z podávání daňových přiznání, je zcela zřejmé, že dlužník sám vůči správcům daně takto vystupoval a doposud svoje postavení organizační složky zahraniční právnické osoby žádným způsobem nezpochybňoval. Z pohledu správců spotřebních daní se tak jedná o daňový subjekt, který je jednoznačným způsobem identifikován. Kdyby žalovaný připustil výklad předkládaný v odvolacím řízení proti napadenému rozhodnutí dlužníkem, znamenalo by to nejen nicotnost napadených rozhodnutí, ale rovněž by touto vadou byly postiženy veškeré dosavadní procesní úkony a to jak správce daně vůči dlužníkovi, tak dlužníka vůči správci daně. To znamená, že dlužník by například od počátku nebyl držitelem povolení k provozování daňového skladu, takže by mu sice vznikla povinnost daň přiznat a zaplatit podle § 9 odst. 1 zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o spotřebních daních“) nicméně lhůta pro podání daňového přiznání a splatnost daně by se řídila ust. § 18 odst. 6 zákona o spotřebních daních, což by podstatně měnilo situaci rovněž u otázky stanovení daně společně s případným opakováním neplnění daňové povinnosti v minulosti. Stejně tak by dlužník od počátku nebyl registrován jako distributor pohonných hmot a veškerá činnost, kterou vykonával v tomto zákonném postavení, by byla vykonávána subjektem k tomu neoprávněným. V neposlední řadě z daňových přiznání ke spotřební dani z minerálních olejů podávaných dlužníkem je zcela zřejmé, že dlužník nepochyboval o tom, že plátcem spotřební daně na daňovém území České republiky je on jako organizační složka zahraniční právnické osoby a nikoliv sama zahraniční právnická osoba. S ohledem na uvedené je třeba vnímat nynější argumentaci dlužníka jako zcela účelovou. Žalovaný uvedl, že nezpochybňuje judikaturu Nejvyššího správního soudu týkající se problematiky podnikání zahraničních osob. Uvedl však, že citovaný rozsudek prohlašuje nicotným individuální správní akt, jehož adresátem byla právnická osoba, která v době vydání rozhodnutí správního orgánu již neexistovala, neboť byla vymazána z obchodního rejstříku. Rozhodnutí tak bylo vydáno vůči již neexistujícímu subjektu, který již nemohl být nositelem žádných práv a povinností. V případě dlužníka se však o totožnou situaci nejedná, neboť dlužník existuje a je zapsán v obchodním rejstříku.

Žalovaný dále konstatoval, že nijak nezpochybňuje předchozí plnění daňových povinností dlužníkem. Je pravdou, že správce daně je oprávněn rovněž z moci úřední povolit posečkání úhrady daně, případně rozložení její úhrady na splátky. Splnění ani jedné z podmínek však nebylo správci daně ze strany dlužníka žádným způsobem prokázáno či doloženo. Povolení posečkání by v posuzovaném případě navíc bylo v rozporu s cílem správy daní, neboť by nebylo zaručeno vybrání daně a dlužník zcela jistě tyto záruky neposkytoval.

Žalovaný se rovněž vyjádřil k námitkám ohledně podnikání v oblasti pohonných hmoty a ke skladování motorové nafty ve vlastnictví České republiky, k jejímuž hospodaření přísluší právo Správě státních hmotných rezerv. Žalovaný stejně jako správce daně si je vědom toho, že dlužník ve svých prostorách skladuje rovněž výše uvedenou motorovou naftu. Ani tato skutečnost však nemůže mít vliv na okolnosti, za kterých byl správce daně v důsledku jednání dlužníka nucen přikročit k zajištění zaplacení daně dlužníkem jako provozovatelem daňového skladu. Minerální oleje, u kterých vznikla povinnost daň přiznat a zaplatit, již byly dlužníkem uvedeny do volného daňového oběhu a byly tak komerčně využity v rámci podnikatelských aktivit dlužníka, nikoliv pro bezpečnost státu. Proto žalovaný konstatoval, že mezi vzniklou

daňovou povinností a skladováním motorové nafty náležející do státních hmotných rezerv nespatřuje žádnou souvislost.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že dle ust. § 22 zákona č. 513/1991 Sb., obchodního zákoníku, ve znění pozdějších předpisů v (dále je „obchodní zákoník“) právní způsobilost, kterou má jiná než fyzická zahraniční osoba podle právního řádu, podle něhož byla založena, má rovněž v oblasti českého právního řádu. Právním řádem, podle něhož byla tato osoba založena, se řídí její vnitřní právní poměry a ručení členů nebo společníků za jejich závazky. Z uvedeného žalovaný dovodil, že právní způsobilost si zahraniční osoba podrží v případě, že by jí český právní řád jinak způsobilost nepřiznával. Dále žalovaný uvedl, že dlužník byl založen a v oblasti právní způsobilosti se řídí právním řádem Spolkové republiky Německo. S ohledem na skutečnost, že dlužník, respektive jeho organizační složka, vystupoval po celou svoji podnikatelskou historii samostatně pouze jako organizační složka vůči subjektům jak veřejného tak soukromého práva, vycházel žalovaný ze skutečnosti, že dlužník touto subjektivitou disponuje. Navíc dlužník jako účastníka řízení označil organizační složku. Žalovaný rovněž vzpomenu, že i Městský soud v Praze přiznal této organizační složce procesní způsobilost. Měl tak za to, že veškeré úkony, které byly činěny dlužníkem, nezavdávají pochybnosti o jeho právní subjektivitě. Upozornil, že za situace, kdy by veškerá rozhodnutí byla prohlášena za nicotná a taktéž by byly nicotné veškeré procesní úkony, které učinil dlužník vůči žalovanému, dostal by se dlužník do situace, kdy by po celou dobu vykonával uvedenou činnost neoprávněně se všemi případnými právními důsledky. Za této situace je nutno hodnotit i dobrou víru ve správnost správních rozhodnutí vydávaných žalovaným. Rozhodnutí vydaná do poloviny roku 2014 dlužník nikdy nezpochybnil. Podle těchto rozhodnutí mohl v dané oblasti i řádně podnikat. Žalovaný tak měl za to, že je nutno chránit i dobrou víru a právní jistotou dlužníka v tato vydaná rozhodnutí a předejít tak situaci, kdy zrušením těchto rozhodnutí by se dostal dlužník do procesně horšího postavení.

V replice k vyjádření žalovaného dlužník uvedl, že to byly celní orgány, které vydaly veškerá potřebná povolení a registrace přímo na odštěpný závod, respektive organizační složku. Ten pak jednal s důvěrou ve správnost těchto aktů orgánů veřejné moci. Dlužníkovi tak nelze přičítat k tíži, že tyto akty jsou od počátku nicotné. Pokud žalovaný upozorňuje na případné zhoršení postavení dlužníka a na neoprávněně vykonávanou činnost, dlužník upozornil, že stejně nepříznivé následky bude mít tato skutečnost i pro orgány veřejné moci, neboť ty svým jednáním zavinily, že byly vydány akty nicotné. Upozornil rovněž, že dobrá víra nemůže zhojit skutečnost, že uvedená rozhodnutí jsou nicotná.

Krajský soud přezkoumal napadená rozhodnutí v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) bez nařízení jednání a ve smyslu ust. § 76 odst. 2 dané právní úpravy pak rozhodl, že rozhodnutí vedená pod sp. zn. 31 Af 83, 84 a 89/2014 trpí takovými vadami, které vyvolávají jejich nicotnost. Nejvyšší správní soud pak rozsudky zdejšího soudu na základě kasačních stížností žalovaného zrušil a věci tomuto soudu vrátil k dalšímu řízení. V odvodnění svého rozsudku Nejvyšší správní soud uvedl, že *„Z obsahu rozsudku zdejšího soudu není vůbec zřejmé, jakým způsobem má být zahraniční osoba podnikající na území České republiky prostřednictvím organizační složky či odštěpného závodu v rozhodnutí správce daně*

označována. Odpověď na tuto otázku je třeba hledat v daňovém řádu, např. v § 24, 45 či § 101 daňového řádu.....Teprve na základě odpovědi na tuto otázku lze následně posuzovat sporné označení daňového subjektu v žalobou napadených rozhodnutích. Jinými slovy, bez toho aniž by krajský soud přezkoumatelným způsobem odůvodnil, jak má být zahraniční osoba podnikající v tuzemsku prostřednictvím organizační složky či odštěpného závodu dle daňového řádu v rozhodnutí označována, nelze učinit závěr, zda a z jakých důvodů jsou přezkoumávaná rozhodnutí zákonná, nezákonná či nicotná. Dále soud připomíná, že důvody nicotnosti rozhodnutí vydané při správě daní jsou legislativně upraveny v § 105 daňového řádu. Podle jeho odst. 2 je nicotné rozhodnutí, k jehož vydání nebyl správce daně vůbec věcně příslušný, které trpí vadami, jež je činí zjevně vnitřně rozporným nebo právně či fakticky neuskutečnitelným, nebo je vydáno na základě jiného nicotného rozhodnutí vydaného správcem daně.... Jedním z důvodů nicotnosti správního aktu je skutečnost, že rozhodnutí ukládá povinnost někomu, kdo není způsobilým adresátem práv a povinností (srov. např. rozsudek ze dne 29. 10. 1993, sp. zn. 6 A 25/92, kde nicotným bylo shledáno rozhodnutí ukládající povinnost obchodnímu jménu, stejně jako v rozsudcích ze dne 16. 12. 1996, č. j. 7 A 111/94 - 31; ze dne 21. 2. 1997, č. j. 7 A 170/94 - 28; ze dne 21. 3. 1997, sp. zn. 7 A 155/94; a ze dne 19. 12. 1997, č. j. 6 A 26/95 – 29). Nelze proto uložit povinnost někomu, kdo není osobou v právním smyslu, např. již neexistujícímu subjektu. Na druhé straně Nejvyšší správní soud ve své judikatuře také dovodil, že vada rozhodnutí spočívající v nesprávném označení příjemce, případně nepřesném označení příjemce, který je určitelný, nicotnost rozhodnutí nezpůsobuje. Nejedná se totiž o vadu takového druhu a závažnosti, jako v případě absolutního omylu v osobě adresáta, kdy je povinnost ukládána někomu, komu povinnost uložit nelze, neboť není osobou v právním slova smyslu (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 3. 2015, č. j. 4 As 218/2014 – 58, nebo také ze dne 30. 3. 2005, č. j. 4 Afs 15/2003 – 55). V dalším řízení tedy krajský soud posoudí označení daňového subjektu v napadených rozhodnutích v intencích daňového řádu a dosavadní judikatury Nejvyššího správního soudu a přezkoumatelným způsobem uvede, zda a z jakých důvodů způsob, kterým byl daňový subjekt v napadených rozhodnutích označen, odpovídá platné právní úpravě, či naopak způsobuje nezákonnost, případně nicotnost příslušných rozhodnutí. Pro úplnost soud uvádí, že nicotnost je vadou, kterou je soud povinen posoudit z úřední povinnosti. Vyjádření žalovaného k žalobě (ve kterém si žalovaný protiřečí, nesprávně zaměňuje žalobce se zahraniční osobou, zahraniční osobu s její organizační složkou, právní subjektivitu s procesní způsobilostí, apod.) je pro posouzení nicotnosti žalobou napadených rozhodnutí zcela irrelevantní. Nicotností je rozhodnutí buď stíženo, nebo nestíženo, a to bez ohledu na tvrzení stran.“

K rozsudku Nejvyššího správního soudu podal žalobce obsáhlé písemné vyjádření. V něm uvedl, že kasační soud zúžil celou tuto problematiku na označení daňového subjektu v napadených rozhodnutích. Podle názoru žalobce takto problematiku postavení odštěpného závodu (dříve organizační složky) nelze vnímat. Žalobce je toho názoru, že tuto problematiku je třeba vnímat v širším kontextu, jako není možné izolovat veřejné právo od práva soukromého. Ostatně to dokládá judikatura samotného kasačního soudu. Znovu připomenul, že odštěpný závod (dříve organizační složka) nemá právní subjektivitu. Proto nemůže být nositelem práv a povinností, nemůže mu náležet např. vlastnické právo a nemůže být účastníkem řízení (tzn. nedostatek procesní subjektivity). Odštěpný závod zahraniční právnické

osoby totiž nemá způsobilost k právním úkonům (dnes označované jako právní jednání). Skutečnost, že odštěpný závod (organizační složka podniku) není subjektem práv, platí již po desítky let. To samé platí v pracovněprávních vztazích (srov. usnesení Nejvyššího soudu České republiky ze dne 29. 7. 2003 sp. zn. 31 Odo 945/2002 a ze dne 25. 1. 2001 sp. zn. 30 Cdo 1634/2000 a usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 11. 7. 1996 sp. zn. 10 Cmo 755/1995).

Dále žalobce uvedl, že české právo (tedy i judikatura a právní literatura) se uplatní samozřejmě rovněž v případě, kdy zahraniční právnická osoba podniká na území České republiky. Poznamenal, že smyslem § 22 obchodního zákoníku bylo, aby zahraniční subjekt, který podle práva svého domovského státu disponuje právní osobností, podržel si tuto osobnost, i když české právo takový právní subjekt nezná. Tento přístup zachovala i nová právní úprava (§ 3024 odst. 2 občanského zákoníku), což ostatně vyplývá i z takřka shodného znění obou ustanovení. Dále žalobce uvedl, že to, že se uplatní právo české pro postavení odštěpného závodu, jehož prostřednictvím zahraniční právnická osoba podniká na území ČR, a ne právo zahraniční právnické osoby, poměrně jednoznačně vyplývá též z § 27 zákona č. 91/2012 Sb., o mezinárodním právu soukromém. Pro vnitřní poměry odštěpného závodu (organizační složky) zahraniční právnické osoby pak platí právo státu, podle něhož byla zahraniční právnická osoba založena. Pro postavení odštěpného závodu navenek, tj. ve vztahu k třetím osobám, orgánům veřejné moci atp. platí právo státu, kde byl odštěpný závod zřízen. To znamená, že platí právo české, a to hmotné i procesní. Samozřejmě se shora uvedenými důsledky.

Dále žalobce uvedl, že příslušné hmotněprávní předpisy určují, kdo je poplatníkem příslušné daně, tedy daňovým subjektem, event. (organizační) jednotkou, která vykonává činnosti uvedené v § 21 odst. 1 daňového řádu a které zákon svěřuje výkon práv a povinností osob zúčastněných na správě daní. Takové postavení přiznává organizační složce zahraniční právnické osoby zákon č. 16/1993 Sb., o dani silniční, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o dani silniční“) v § 4 odst. 2 písm. c), kdy takováto složka je poplatníkem daně, resp. daňovým subjektem ve smyslu § 20 odst. 2 daňového řádu. V § 17 odst. 1 písm. a) zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o daních z příjmů“) se hovoří o právnické osobě jako o poplatníkovi, tedy daňovém subjektu. Tam patří i zahraniční právnická osoba jako daňový rezident ve smyslu § 17 odst. 4 daně právní úpravy. V § 39a odst. 2 uvedeného předpisu je následně stanovena povinnost této zahraniční právnické osobě, aby v případě vzniku své provozovny na území ČR podala přihlášku k registraci k dani z příjmů. Totéž musí učinit, jakmile obdrží povolení nebo získá oprávnění vykonávat činnost, která je zdrojem příjmů, vydané orgánem veřejné moci. Současně je tato osoba povinna podat přihlášku své pokladny, tj. plátcovy pokladny a určit osobu, která je oprávněna za tuto pokladnu jednat jejím jménem. Tato plátcova pokladna pak vykonává činnosti, které jsou uvedeny v zákoně o daních z příjmů (např. § 38h odst. 15, kde je v poznámce pod čarou 39g/ uveden odkaz přímo na § 21 daňového řádu). V těchto případech hmotněprávní předpisy, konkrétně zákon o dani silniční a zákon o daních z příjmů, pro účely správy daně silniční a daně z příjmů takovéto jednotce svěřují určitá práva a povinnosti osob zúčastněných na správě daní, a to v pozici poplatníka (daň silniční) nebo plátcovy pokladny (daň z příjmů). Zcela jinak je tomu ale v případě spotřebních daní, což je posuzovaný případ. Plátcem spotřební daně je výlučně právnická nebo fyzická osoba za podmínek uvedených v § 4 zákona o spotřebních

daních. Tato osoba je pak také povinna se registrovat jako plátce spotřební daně. V § 44 této právní úpravy je uvedeno, kdo je plátcem spotřební daně z minerálních olejů. Opět se uvádí právnické a fyzické osoby. V § 3 písm. h) zákona o spotřebních daních je uvedeno, že provozovatelem daňového skladu je právnická nebo fyzická osoba, které bylo uděleno povolení k provozování daňového skladu; provozovatel daňového skladu je daňovým subjektem. Pokud zákon o spotřebních daních pak na některých místech používá pojem obchodní závod nebo jeho část tvořící samostatnou organizační složku (§ 9 odst. 4) či pojem organizační složka obchodního závodu zahraniční osoby v České republice, je-li zřízena (§ 134zc odst. 2 písm. c/), činí tak jen v souvislosti s povinnostmi plátce daně (tedy právnické nebo fyzické osoby, která vystupuje v pozici daňového subjektu), nikoliv s povinnostmi této složky (tato jako daňový subjekt nebo plátce daně či poplatník nevystupuje). Zákon o spotřebních daních totiž žádné postavení, resp. práva a povinnosti takovéto jednotce nepřiznává ani její postavení zvlášť neupravuje. Z pohledu spotřebních daní (tj. hmotného práva) tato jednotka není subjektem způsobilým k právům a povinnostem. To má samozřejmě dopad do procesní způsobilosti ve smyslu § 24 zákona o spotřebních daních. Jestliže této jednotce daňový zákon nesvěřuje výkon práv a povinností osoby zúčastněné na správě daní, nemůže být nadána procesní způsobilostí ve smyslu daňového řádu pro účely správy spotřebních daní. V tomto případě je vždy nositelem práv a povinností přímo zahraniční právnická osoba jakožto daňový subjekt a plátce v jedné osobě. Dále žalobce uvedl, že ust. § 240 daňového řádu je nelogické a vnitřně rozporné. V odst. 1 totiž hovoří o zániku právnické osoby s právním nástupcem. Ovšem odštěpný závod není právnickou osobou. Přitom odst. 2 nelze vykládat izolovaně, tj. bez spojení s odst. 1 § 240 daňového řádu. Snad by bylo možné užít odst. 2 písm. c). To ovšem není případ spotřebních daní, kdy odštěpný závod nemá postavení plátcovy pokladny, případně jiné jednotky, které by daňový zákon svěřil nějaká práva a povinnosti, čímž by jí náležel výkon práv a povinností osoby zúčastněné na správě daní.

Žalobce vyslovil přesvědčení, že z hlediska základních zásad a principů musí být soukromé a veřejné právo propojené. Pokud by tomu tak nebylo, byly by tím do právního řádu, který je jednotný, vneseny nepředvídatelnost, nejistota a chaos. Tím by došlo k popření samotných principů demokratického právního státu, které jsou obsaženy v čl. 1 odst. 1 Ústavy. Z tohoto pohledu je třeba nazírat na svéprávnost, tedy způsobilost k právnímu jednání i ve veřejném právu, tzn. i v právu daňovém. Ostatně daňové právo toto respektuje. Procesní způsobilostí v daňovém právu je nadán pouze ten subjekt, který daňové právo označuje za daňový subjekt, poplatníka nebo plátce daně. Jen takovému subjektu pak náleží výkon práv a povinností osob zúčastněných na správě daní.

Žalobce měl zato, že ustálená judikatura, kterou přesně specifikoval, vytvářená po dobu posledních více než dvaceti let, jednoznačně uvádí, že rozhodnutím orgánu veřejné správy nelze přiznat práva či uložit povinnosti něčemu, co není subjektem práv a povinností (tj. něčemu, co nemá právní osobnost). Skutečnost, že nicotnost musí být obdobně vykládána i v odvětví správy daní, ostatně potvrzuje i konstantní judikatura kasačního soudu, v níž kasační soud vymezil nicotnost rozhodnutí v oblasti daňového práva totožně jako rozšířený senát kasačního soudu v rozsudku č.j. 6 A 76/2001-96, č. 793/2006 Sb. Nejvyššího správního soudu, příp., v níž na tento rozsudek opakovaně odkazoval v souvislosti s vymezením nicotnosti rozhodnutí týkajícího se správy daní. Žalobce v této souvislosti namátkou odkázal na rozsudky

kasačního soudu ze dne 15. 12. 2005, č.j. 1 Afs 130/2004-90, ze dne 15. 12. 2005, č.j. 1 Afs 9/2005-74, ze dne 12. 1. 2006, č.j. 1 Afs 6/2005-65, ze dne 15. 5. 2007, č.j. 2 Afs 175/2006-89, ze dne 29. 11. 2007, č.j. 5 Afs 75/2007-161, či ze dne 16. 4. 2014, č.j. 1 As 27/2014-31 (tento rozsudek byl již vydán podle nové právní úpravy, tj. daňového řádu). V usnesení rozšířeného senátu kasačního soudu ze dne 14. 4. 2009, č.j. 8 Afs 76/2007-48 je pak citována definice nicotnosti z rozsudku kasačního soudu č.j. 6 A 76/2001-96, následně kasační soud citoval definici nicotnosti dle § 77 s.ř. a v odst. 58. Byť § 105 odst. 2 daňového řádu vymezuje nicotnost rozhodnutí pouze třemi případy, nejedná se tedy o výčet konečný, tak jako se nejedná o výčet konečný v případě nicotnosti rozhodnutí dle § 77 odst. 1 a 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (správní orgán nebyl vůbec věcně příslušný nebo rozhodnutí trpí vadami, jež je činí zjevně vnitřně rozporným nebo právně či fakticky neuskutečnitelným, anebo jinými vadami, pro něž je nelze vůbec považovat za rozhodnutí správního orgánu). V obou případech nejde o výčty taxativní, když judikatura (týkající se práva správního i daňového, viz výše) dovozuje další případy nicotnosti, mezi nimi rovněž uložení povinnosti nebo přiznání práva něčemu, co v právním smyslu vůbec neexistuje. Pokud je „běžné“ správní rozhodnutí nicotné z toho důvodu, že jeho adresátem (jakož i adresátem veškerých předchozích úkonů správního orgánu) je organizační složka zahraniční právnické osoby (tj. věc, nikoliv subjekt práva), obdobně musí být právně hodnoceno i rozhodnutí týkající se správy daní. I takové rozhodnutí tak je a musí být orgány soudní moci prohlášeno za nicotné. V opačném případě by soudy selhaly ve svém poslání poskytovat ochranu základním právům a svobodám, jak stanoví čl. 4 Ústavy.

Žalobce znovu upozornil, že po dobu posledních více než dvaceti let judikatura jednoznačně hovořila tak, že rozhodnutí orgánu veřejné správy, jehož adresátem bylo něco, co není osobou v právním smyslu, je nicotné. Žalobce je přesvědčen o tom, že tato judikatura musí být respektována a nelze se od ní odchýlit.

Krajský soud věci vedené pod sp. zn. 31 Af 83/2014, 31 Af 84/2014, 31 Af 89/2014, 31 Af 11/2015, 31 Af 17/2015, 31 Af 18/2015, 31 Af 30/2015 a 31 Af 36/2015 spojil ke společnému projednání, když zjistil, že jsou pro tento postup splněny podmínky ust. § 39 odst. 1 s.ř.s., neboť napadená rozhodnutí spolu skutkově a právně souvisejí.

Vázán vysloveným názorem Nejvyššího správního soudu přistoupil krajský soud znovu k přezkoumání shora uvedených napadených rozhodnutí v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního s.ř.s. a ve věci nařídil jednání. Při něm zástupce žalobce odkázal na obsah žaloby, vyjádření i repliky ve všech zmiňovaných věcech. Nadále vyslovil přesvědčení, že všechna rozhodnutí obou stupňů správních orgánů nebyla směřována proti daňovému subjektu a v tomto směru znovu odkázal na závěry, které učinil shodně ve všech přezkoumávaných věcech.

Pověřená pracovnice žalovaného při nařízeném jednání uvedla, že rozhodnutí prvoinstančních orgánů i žalovaného nemohou být nicotná a to s ohledem na ust. § 105 daňového řádu. V této věci odkázala i na rozsudky Nejvyššího správního soudu č.j.: 8 A 144/2011-49, 8 As 106/2015-33, 8 As 126/2014-36, 7 Afs 3/2008-200, 2 As 72/2010-56, 1 As 17/2010-294, č.j. 7 Afs 1/2010-53 (rozhodnutí týkající se daně z přidané hodnoty) a č.j. 9 As 108/2014 (rozhodnutí týkající se ochranné známky). K tomu pověřená pracovnice žalovaného zdůraznila, že v případě, že by se jednalo o nicotné rozhodnutí s ohledem na neexistenci subjektu, pak by Nejvyšší správní soud

zajisté rozhodl v těchto případech o nicotnosti rozhodnutí správních orgánů, což však ve zmíněných věcech neučinil. Žalovaná rovněž vycházela ze skutečnosti, že žalobce po celých 10 let plnil své povinnosti, podával daňová přiznání, provozoval daňový sklad a vycházel tudíž z toho, že rozhodnutí vydaná žalovanou jej zavazují, ukládají mu povinnosti a tyto si plnil. Rozhodnutí vydaná žalovanou tedy nemohla způsobit zmatečnost, neurčitost nebo nemožnost plnění. Odkázala tak i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ve věci nicotnosti vedený pod č.j. 5Afs 19/2004. Dále pověřená pracovnice žalovaného vyslovila přesvědčení, že nepřesné označení žalobce nemůže způsobit ani nezákonnost jejich rozhodnutí. Vycházela přitom z ust. § 45 odst. 1) daňového řádu, který upravuje doručování na adresu sídla organizační složky podniku zřízeného v ČR. Podotkla k tomu, že v komentáři k daňovému řádu díl I. je uvedeno, že tento § je spojen s § 24 odst. 6) daňového řádu, který upravuje jednání organizačních složek případně jejich profesní způsobilosti. Z komentáře uvedeného výše vyplývá, že na tato ustanovení se nahlíží jako na lex generalis s výjimkou např. plátcových pokladen, které mají speciální úpravu. Dále konstatovala, že současná právní úpravu v § 101 daňového řádu definuje požadavky na obsah rozhodnutí. Na rozdíl od předchozí právní úpravy obsažené v zák. č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, není v současné době v procesním předpisu požadavek na přesné označení příjemce rozhodnutí, taktéž i judikatura Nejvyššího správního soudu se od začátku 90 let do současné doby vyvinula a opustila přepjatý formalismus. V této věci odkázala například na rozsudek Nejvyššího správního soudu vedený pod č.j. 2Afs 40/2004.

K přednesu pověřené pracovnice žalovaného zástupce žalobce uvedl, že všechny otázky týkající se doručování, procesní způsobilosti a označení příjemce rozhodnutí žalobce detailně popsal ve vyjádřeních k rozsudkům kasačního soudu a v replikách s tím, že zdůrazňuje, že např. z hlediska procesní způsobilosti § 24 odst. 6 daňového řádu ve vztahu k organizačním složkám státu nebo pobočky nebo jiné organizační složky obchodního závodu zahraniční osoby vyžaduje, aby takovéto složce zákon svěřoval výkon práv a povinností osob zúčastněných na správě daní. V případě spotřebních daní zákon (např. o spotřebních daních) nikde takovou složku neoznačuje jako daňový subjekt, jako poplatníka nebo jako plátce daně. Z uvedeného vyplývá, že taková organizační složka v případě spotřebních daní nemá postavení osoby zúčastněné na správě daní a tedy ani procesní způsobilost. Po seznámení se s předloženými rozsudky Nejvyššího správního soudu označenými výše zástupce žalobce konstatoval, že je nelze použít i pro dnes projednávané věci. Svůj závěr podpořil ust. § 33 odst. 2) s.ř.s. se zdůrazněním, že zákon v projednávaných věcech organizační složce nepřiznává postavení daňového subjektu.

Z obsahu správního spisu a průběhu daňového řízení krajský soud zjistil, že žalovaný v napadených rozhodnutích označil jako příjemce těchto rozhodnutí organizační složku (nyní odštěpný závod) zahraniční právnické osoby. Stejně označení pak i použil v záhlaví napadených rozhodnutí. Z daných rozhodnutí je rovněž zřejmé, že žalovaný považoval uvedený odštěpný závod za subjekt s právní subjektivitou, a to z hlediska hmotného i procesního práva. Je rovněž nepochybné, že VIKTORIAGRUPPE Aktiengesellschaft – organizační složka je odštěpným závodem dlužníka (do 31. 12. 2013 právně označovaná jako organizační složka), jehož prostřednictvím podniká na území České republiky od okamžiku, kdy došlo k jeho zápisu do obchodního rejstříku (tedy k datu 8. 10. 2003).

Dlužník podanou žalobou vyslovil jednoznačné přesvědčení, že odštěpný závod (dříve organizační složka) nemá právní subjektivitu, takže nemůže být nositelem práv a povinností, nemůže jí náležet, například vlastnické právo a nemůže být účastníkem řízení. Měl rovněž za to, že odštěpný závod zahraniční právnické osoby nemá způsobilost k právním úkonům (dnes právně označených jako právní jednání). Žalovaný na rozdíl od dlužníka zastává zásadně opačné stanovisko, když po celé správní řízení vychází ze skutečnosti, že dlužník právní subjektivitou disponuje, a jeho argumentaci proto označil za účelovou.

K hlavnímu předmětu sporu, tedy posouzení otázky, jakým způsobem měl být účastník daňového řízení, v daném případě dlužník, v daňových rozhodnutích označován, přistoupil krajský soud z pohledu závazného právního názoru Nejvyššího správního soudu shora prezentovaného. Ten považoval v první řadě za nepochybné, že civilní judikatura se otázkou nicotnosti správních rozhodnutí nezabývá a ostatně ani zabývat nemůže. Nejvyšší správní soud tak odmítl argumentaci zdejšího soudu odkazující na závaznou judikaturu Nejvyššího soudu ČR týkající se existence či neexistence právní subjektivity organizační složky zahraniční osoby ve vazbě na platnost či zákonnost rozhodnutí vydaných v daňovém řízení. Krajský soud je tímto názorem vázán. Proto měřeno touto optikou považuje za nedůvodnou rozsáhlou námitku žalobce odkazující na judikaturu Nejvyššího soudu ČR, dle níž byla uložena povinnost daňovému subjektu, který není způsobilý mít práva a povinnosti, a proto je nutno takový právní akt považovat za nulitní – viz rozsudky Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 32 Odo 945/2002, 32 Cdo 895/2011, 21 Cdo 1027/2010. Předmět sporu tedy bude posuzován z pohledu zásad správního práva a to konkrétně zásad týkajících se daňového řízení.

Krajský soud dále ve smyslu závazného názoru Nejvyššího správního soudu začal posuzovat, zda správní rozhodnutí vydaná žalovaným a potažmo prvoinstančními orgány lze považovat za zákonná, nezákonná či nicotná. Vycházel přitom z jednotlivých ustanovení daňového řádu, která se této problematiky dotýkají.

Daňový řád upravuje důvody nicotnosti rozhodnutí vydaného při správě daní ve svém ust. § 105 daňového řádu. Podle jeho odst. 2 je nicotné rozhodnutí, k jehož vydání nebyl správce daně vůbec věcně příslušný, které trpí vadami, jež je činí zjevně vnitřně rozporným nebo právně či fakticky neuskutečnitelným, nebo je vydáno na základě jiného nicotného rozhodnutí vydaného správcem daně. Aplikací daného ustanovení na projednávanou věc se tedy zabýval otázkou, zda by vadné označení příjemce rozhodnutí, tedy uložení povinnosti někomu, kdo k jejímu splnění nemůže být právně způsobilý, mohlo způsobit vadu rozhodnutí, jež by je činila vnitřně rozporným či fakticky neuskutečnitelným. Vzhledem k povaze projednávané věci je přitom zřejmé, že při aplikaci daného ustanovení § 105 není nutné posuzovat podmínku věcné příslušnosti správce daně ani podmínku nicotnosti rozhodnutí, na základě něhož bylo přezkoumávané rozhodnutí vydáno. Krajský soud při posuzování označení příjemce rozhodnutí, tedy subjektu, kterému byla v rámci daňového řízení přiznána určitá práva a uloženy určité povinnosti, dospěl ve světle judikatury Nejvyššího správního soudu obsažené v jeho rozsudku ze dne 19. 3. 2015, č.j. 4 As 218/2014-58 k závěru, že i za předpokladu, že by příjemce rozhodnutí a tudíž nositel daňových povinností byl označen nesprávně, případně by byl jako příjemce rozhodnutí označen nesprávný subjekt, nemohlo by to vést k nicotnosti daňového

rozhodnutí. Tento závěr ostatně vyslovil Nejvyšší správní soud i v nyní zrušujícím rozsudku ze dne 11. 2. 2016, č.j. 9 Afs 289/2015-80, kde konstatoval, že *„vada rozhodnutí spočívající v nesprávném označení příjemce, případně nepřesném označení příjemce, který je určitelný, nicotnost rozhodnutí nezpůsobuje. Nejedná se totiž o vadu takového druhu a závažnosti, jako v případě absolutního omylu v osobě adresáta, kdy je povinnost ukládána někomu, komu povinnost uložit nelze.“* Na základě uvedených názorů lze uzavřít, že pokud byla za příjemce rozhodnutí označena organizační složka zahraniční právnické osoby, nemůže tato skutečnost sama o sobě způsobit nicotnost vydaného rozhodnutí a to i za situace, kdy by za příjemce rozhodnutí měla být správně označena sama zahraniční právnická osoba. Krajský soud rovněž připomíná, že pokud by Nejvyšší správní soud v řízení o kasační stížnosti k tomuto závěru dospěl, zajisté by nicotnost těchto rozhodnutí vyslovil. To se však nestalo.

Krajský soud dále při přezkoumání zákonnosti napadených rozhodnutí zohlednil ust. § 21 daňového řádu, které organizační jednotce plátce daně dává status plátcovy pokladny, pokud tak stanoví zákon a dále § 24, který ve svém odstavci 3 a 6 přiznává organizační složce podniku zahraniční osoby určitou procesní způsobilost. Ust. § 45 odst. 1 daňového řádu pak připouští, aby zahraniční právnické osobě bylo doručováno na adresu sídla organizační složky jejího podniku zřízené v České republice, týká-li se písemnost činnosti této organizační složky podniku.

Z daných procesních ustanovení považuje krajský soud za zřejmé, že daňový řád, i když značně nekonzistentně a možno říci i sporadicky, přiznává organizační složce zahraniční právnické osoby určitá procesní práva a tím jí nepochybně vyjímá z pevného rámce osob bez právní subjektivity a procesní způsobilosti, kam ji naopak začleňuje civilní právo. Je rovněž zřejmé, že určité hmotněprávní daňové předpisy (zákon o daních z příjmů, zákon o dani silniční) přiznávají organizační složce právnické osoby pozici, která jde nad rámec jejího procesního postavení a dokonce ji staví do pozice daňového subjektu, tedy osoby zúčastněné na správě daní. Při posuzování této otázky, která nepochybně není precizně legislativně upravena, se krajský soud snažil posoudit věc v širším záběru veřejného práva. Vycházel přitom i z názoru Nejvyššího správního soudu vysloveného ve zrušujícím rozsudku v dané věci ze dne 29. 3. 2016, č.j. 8 Afs 179/2015-47, dle něhož *„v daňovém právu není neobvyklé, že jako osoby zúčastněné na řízení (daňové subjekty) vystupují subjekty, které nemají právní subjektivitu v pravém slova smyslu (např. stále provozovny zahraničních daňových rezidentů či plátcovy pokladny.“* Ve světle tohoto názoru a o s ohledem na shora uvedené má krajský soud zato, že lze konstatovat, že daňové právo má v kategorii práva veřejného svoje specifické postavení, které vzhledem k jeho předmětu vyžaduje i specifickou úpravu. Jednotlivé hmotněprávní daňové zákony se pak ve své úpravě jednotlivých institutů mohou a musí odlišovat právě proto, že jsou koncipovány pro různé odlišné oblasti. Pokud tedy některý zákon určitý institut výslovně uvádí a druhý nikoli, je nutno hledat určitou návaznost i ve společném procesním předpise.

Krajský soud má zato, že pokud prvoinstanční orgán a žalovaný označili za příjemce rozhodnutí, tedy toho, komu je rozhodnutím ukládána povinnost nebo přiznáváno právo, organizační složku zahraniční právnické osoby (§ 101 odst. 3 daňového řádu), pak toto rozhodnutí obsahovalo označení příjemce rozhodnutí, tak jak ostatně vyžaduje ust. § 102 odst. 1 písm. c) dané právní úpravy. Současně

podotýká, že i případné nepřesné označení příjemce rozhodnutí nemůže způsobit jeho nezákonnost.

Na podporu svého názoru odkazuje krajský soud v návaznosti na vyjádření žalovaného při nařízeném jednání i na rozsudky Nejvyššího správního soudu č.j.: 8 A 144/2011-49, 8 As 106/2015-33, 8 As 126/2014-36, 7 Afs 3/2008-200, 2 As 72/2010-56, 1 As 17/2010-294, 7 Afs 1 /2010-53. Ve všech těchto projednávaných věcech označil Nejvyšší správní soud za žalobce organizační složku právnické osoby. Z ničeho nelze dovodit, že by o zákonnosti rozhodnutí z důvodu označení žalobce měl jakékoliv pochybnosti. Krajský soud upřel zejména pozornost na rozsudek, jehož předmětem bylo posouzení prominutí daně z přidané hodnoty. I v tomto případě, kdy stěžovatel postupoval podle daňového řádu, označil jak příslušný krajský soud tak i ostatně Nejvyšší správní soud za příjemce rozhodnutí organizační složku a z celého průběhu daňového řízení vyplynulo, že s tímto subjektem muselo být jako s osobou zúčastněnou na řízení jednáno.

Ve vazbě na shora uvedené závěry nemohl krajský soud přisvědčit ani žalobní námitce zpochybňující místní příslušnost správce daně. Žalobce vyslovil přesvědčení, že vzhledem k absenci právní subjektivity odštěpného závodu měl být místně příslušným správcem daně Celní úřad pro hlavní město Prahu. Vzhledem k tomu, že krajský soud nepřisvědčil žalobní námitce zpochybňující právní subjektivitu odštěpného závodu, není ani námitka týkající se chybně určené místní příslušnosti případná.

Krajský soud konečně nepřisvědčil ani žalobní námitce, dle níž z rozhodnutí správních orgánů není zřejmé, zda je vydala a podepsala osoba oprávněná. K této otázce ze správního spisu vyplynulo, že jak prvoinstanční rozhodnutí, tak i rozhodnutí žalovaného byla podepsána oprávněnou úřední osobou, přičemž elektronický podpis byl založený na kvalifikovaném certifikátu. Oprávněná osoba tedy byla náležitě identifikována a tyto údaje nevzbuzují jakékoliv pochybnosti. Správní orgán tak dostál požadavkům stanoveným v ust. § 102 daňového řádu a současně i požadavkům daným v ust. § 11 odst. 3 písm. a) zákona o elektronickém podpisu.

Na základě těchto skutečností dospěl krajský soud k závěru, že žaloba je nedůvodná, a proto ji ve smyslu ust. § 78 odst. 7 daňového řádu zamítl.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, právo na náhradu nákladů řízení mu proto nevzniklo. Žalovanému krajský soud náhradu nákladů řízení nepřiznal a to v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu – usnesení rozšířeného senátu ze dne 31. 3. 2015, č.j. 7 Afs 11/2014-47 - dle níž se „náhrada nákladů spojených s účastí pracovníků správního orgánu u jednání správního soudu dle ust. § 60 odst. 7 s.ř.s. procesně úspěšnému správnímu orgánu zásadně nepřizná.“

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u

Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 30. června 2016

Mgr. Marie Kocourková v. r.
předsedkyně senátu